

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 27 juli 1993 door de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden verzocht hem van advies te dienen over amendementen van de Vlaamse Regering op het ontwerp van decreet "betreffende de erkenning en de vergunning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten en betreffende de bevordering van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's", heeft op 5 oktober 1993 het volgend advies gegeven :

De wijzigingen welke de voor advies voorgelegde amendementen beogen aan te brengen in het ontwerp van decreet betreffende de erkenning en de vergunning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten en betreffende de bevordering van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's (1) strekken er in hoofdzaak toe :

- gevolg te geven aan het arrest van 16 december 1992 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, dat de Belgische Staat heeft veroordeeld wegens de strijdigheid van de in de Vlaamse Gemeenschap geldende wetgeving met de artikelen 52, 59, 60 en 221 van het EEG-Verdrag;
- een regeling op te nemen voor het transporteren van programmasignalen naar en tussen de kabelnetten, aangezien dit volgens 's Raads advies L. 22.122/VR (2) ook een bevoegdheid van de Gemeenschappen is;
- de bevoegdheid van de Geschillenraad uit te breiden tot de openbare omroep;

(1) St. Vl. R., 540 (1990-1991) - Nr. 1; na zijn verval opnieuw aanhangig gemaakt : St. Vl. R., 157 (B.Z. 1992) - Nr. 1.

(2) Advies van 3 maart 1993 over een voorstel van wet "tot wijziging van de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie met betrekking tot het overbrengen van signalen door niet-openbare regionale televisie-omroepen" (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 755/2).

- inzake definities en terminologie te zorgen voor meer eenheid tussen de diverse mediadecreten.

*

*

*

Amendement nr. 1.

Luidens de verantwoording bij dit amendement dient het opschrift van het ontwerp-decreet te worden aangepast omdat de erkenning en de vergunning waarvan in de ontworpen regeling sprake is, betrekking heeft op de kabelmaatschappijen en niet op de kabelnetten.

Er kan in dat verband worden opgemerkt dat in het ontwerp-decreet weliswaar de termen "erkenning" en "vergunning" worden gebruikt, doch dat de ontworpen regeling tussen die twee begrippen niet echt een onderscheid blijkt te maken, in die zin dat ze afzonderlijke voorwaarden en procedurevoorschriften zou bevatten voor het verlenen, schorsen of intrekken van de erkenning, enerzijds, en voor de afgifte, schorsing of intrekking van de vergunning, anderzijds. Inzonderheid in de artikelen 3, 4 en 5 van het ontwerp-decreet worden beide termen steeds in combinatie gehanteerd, zodat het verlenen, schorsen of intrekken van zowel de erkenning als de vergunning met één enkele rechtshandeling blijkt te gebeuren.

.../...

In die omstandigheden verdient het aanbeveling - eenvoudigheidshalve - in de ontworpen regeling alleen nog de term "vergunning" te hanteren.

Indien op die suggestie wordt ingegaan, kan het opschrift van het ontworpen decreet bijvoorbeeld als volgt worden aangepast :

"Decreet betreffende de kabelnetten en de vergunning voor het aanleggen en exploiteren ervan en betreffende het bevorderen van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's".

Amendement nr. 2.

1. Het tweede lid van 3° heeft betrekking, niet op de in dat 3° gedefinieerde "omroepen", maar eerder op de "programma's". Het zou derhalve beter in de definitie sub 10° worden opgenomen.

2. De in 4° opgenomen omschrijving van "omroeporganisatie" is evident en dus overbodig.

3. In 7° vervange men "radio-omroep" door "radio-omroeporganisatie".

.../...

Amendement nr. 4.

Om de redenen uiteengezet in de opmerking bij het amendement nr. 1, redigere men het opschrift van hoofdstuk II als volgt :

"Vergunning voor het aanleggen en exploiteren van de kabelradio- en kabeltelevisienetten".

Amendement nr. 5.

1. Overeenkomstig het amendement op artikel 5, § 1, van het ontwerp van decreet zou de vergunning voor het aanleggen en exploiteren van kabelradio- en kabeltelevisienetten enkel kunnen worden verleend aan de rechtspersonen waarvan de maatschappelijke zetel en de bedrijfszetel gevestigd zijn in het Nederlandse taalgebied, behoudens afwijkingen die de Vlaamse Regering in welbepaalde gevallen kan toestaan.

Deze vestigingsvereiste legt een door de artikelen 59 en 60 van het EEG-Verdrag verboden beperking op het vrij verrichten van diensten binnen de Europese Gemeenschap op. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen valt inderdaad af te leiden dat een nationale wettelijke regeling de dienstverrichting door personen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn gevestigd, niet onmogelijk mag maken door het vereiste van vaste woonplaats op het eigen grondgebied, wanneer die

.../...

dienstverrichting door de toepasselijke nationale wetgeving aan geen enkele bijzondere voorwaarde is onderworpen (1).

In zijn overwegingen in het in de inleiding aangehaalde en tegen België gewezen arrest van 16 december 1992, stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "een Lid-Staat bij wege van algemene maatregel niet mag verbieden dat bepaalde diensten door in andere Lid-Staten gevestigde marktdeelnemers worden verricht, daar dit op de afschaffing van de vrijheid van dienstverrichting zou neerkomen" (2).

Weliswaar sluit artikel 59 van het EEG-Verdrag niet het stellen van redelijke andere specifieke eisen uit voor een goede vervulling van de dienstverlening die hun grond vinden in het algemeen belang (3) doch, opdat zij een beperking op het vrij verrichten van diensten zouden kunnen rechtvaardigen, moeten de uitzonderingen luidens artikel 56 van het EEG-Verdrag, dat door artikel 66 van hetzelfde Verdrag van toepassing is verklaard op de diensten, gerechtvaardigd zijn "uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid".

Er valt niet in te zien waarom het in het algemeen belang noodzakelijk zou zijn voor exploitanten van kabelnetten een woonplaatsverplichting in te voeren.

(1) Zie het arrest van 3 december 1974 (zaak 33/74, Van Binsbergen, Jurispr., 1974, 1299).

(2) Overweging 12 van dit arrest, in R.W., 1992-93, 1125.

(3) Zie P.J.G. KAPTEYN en P. VERLOREN VAN THEMAAT, Inleiding tot het recht van de Europese Gemeenschappen, Kluwer, Deventer, 1987, 284. Zie bijvoorbeeld Hof van Justitie, arrest Bond van Adverteerders e.a., zaak 352/85, van 26 april 1988, in R.W., 1988-89, 183.

Artikel 5, § 1, van het ontwerp van decreet is dan ook strijdig met het door het EEG-Verdrag gewaarborgde vrij verkeer van diensten.

2. Voor zover het begrip "diensten" in het voorgestelde artikel 5, § 2, "de radio-omroep en de televisie" zou te buiten gaan, is het niet inpasbaar in de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Hierover ondervraagd, heeft de gemachtigde verklaard zich aan te sluiten bij de opvatting van de Raad van State, volgens welke onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen vallende "diensten" alleen maar radio- of televisie-uitzendingen kunnen zijn die zich tot het publiek in het algemeen richten, ook al richten die uitzendingen zich soms slechts tot een beperkt publiek (1). Systemen die op individueel verzoek informatie verstrekken (Minitel, videotekst, videoconferenties) vallen, aldus de gemachtigde, buiten de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap, omdat zij niet geacht kunnen worden te behoren tot de aangelegenheid "radio-omroep en televisie".

3.1. Met het voorgestelde artikel 5, § 2bis tot § 2quater, wil de Vlaamse Regering tegemoet komen aan het eerder vermelde arrest van het Hof van Justitie van 16 december 1992. In dat arrest verklaart het Hof de tweede grief van de Commissie, die door de Belgische Regering niet werd betwist, om die reden gegrond. De grief van de

(1) Zie bijvoorbeeld het advies L. 20.859/8 van de afdeling wetgeving van de Raad van State van 7 juli 1991 (St. Vl. R., 540 (1990-1991) - Nr. 1, p. 54).

Commissie kwam erop neer dat de in artikel 3, § 2, 4°, van het decreet van 28 januari 1987 opgenomen bepaling, volgens welke voor de verdeling op een distributienet van televisieprogramma's van niet-openbare radio-omroepdiensten de toestemming nodig was van de Vlaamse Regering "die ter zake voorwaarden kan opleggen", een door de artikelen 59 en 60 van het EEG-Verdrag verboden discriminatie inhield, die niet gerechtvaardigd kon worden met een beroep op artikel 56 van het EEG-Verdrag. In de ingebrekestelling door de Commissie (1) werden, onder meer, volgende bezwaren geopperd :

"Zelfs wanneer toestemming wordt verleend, kunnen daaraan willekeurige voorwaarden worden verbonden, zonder dat in de tekst enig criterium ter zake is vastgesteld.

Slechts voorschriften die ertoe strekken concrete vorm te geven aan de in artikel 56, lid 1, genoemde afwijkingen, kunnen, mits ze op ondubbelzinnige wijze zijn geformuleerd, onder bepaalde omstandigheden geoorloofd zijn. Dit betekent dat voorschriften die beperkingen ten aanzien van onderdanen van andere Lid-Staten inhouden, niet uit hoofde van artikel 56, lid 1, geoorloofd zijn, indien ze niet strikt noodzakelijk zijn ter bereiking van het beoogde niet-economisch doel. Zo zou een bepaling waarbij, als voorwaarde voor de toestemming tot doorgifte via de kabel, van een particuliere omroep wordt geëist dat hij in de audiovisuele industrie van het betrokken land investeert, niet kunnen worden gerechtvaardigd op grond van artikel 56, lid 1".

(1) Zie Mediaforum, 1990, pp. 61-64.

3.2. Om aan deze bezwaren tegemoet te komen en te voorzien in objectieve criteria, schrijft het voorgestelde artikel 5, § 2bis, voor dat de Vlaamse Regering dient te onderzoeken of aan alle in artikel 9 van het ontwerp van decreet gestelde voorwaarden is voldaan. Door dat voorschrift wordt slechts gedeeltelijk tegemoet gekomen aan de Europeesrechtelijke bezwaren. Het voorgestelde artikel 5, § 2bis, heeft immers alleen betrekking op de wijzigingen inzake het doorgeven van nieuwe omroep-programma's. Niet alleen heeft de verwijzing naar artikel 9 van het ontwerp van decreet geen betekenis voor de wijzigingen inzake nieuw aangeboden diensten, daar dit artikel alleen voorwaarden inzake omroepprogramma's bevat, maar bovendien en vooral geldt het voorgestelde systeem niet bij de oorspronkelijke vergunning voor het aanleggen en exploiteren van een kabelradio- of een kabeltelevisienet waarvoor, luidens artikel 3, tweede lid, van het ontwerp van decreet, de Vlaamse Regering bijkomende voorwaarden kan opleggen.

3.3. Gelet op het bepaalde in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, is het voorgestelde artikel 5, § 2quater overbodig.

3.4. Rekening houdend met het voorgaande wordt, onder voorbehoud van hetgeen onder 2. en 3.2. in verband met het begrip "diensten" en in verband met artikel 3, tweede lid, is opgemerkt, de volgende tekst ter vervanging van artikel 5, § 2 tot § 2quater, in overweging gegeven :

.../...

"§ 2. De vergunning vermeldt het werkingsgebied, de omroepprogramma's die mogen worden doorgegeven en de diensten die mogen worden aangeboden.

Wijzigingen die betrekking hebben op het doorgeven van nieuwe omroepprogramma's en het aanbieden van nieuwe diensten moeten ter goedkeuring aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd, die daarbij nagaat of voldaan is aan alle in dit decreet genoemde voorwaarden.

De beslissing tot goedkeuring of weigering dient binnen vier maanden na de aanvraag ter kennis van de kabelmaatschappij te worden gebracht. Vanaf de kennisgeving van de beslissing tot goedkeuring of bij het verstrijken van de beslissingstermijn is de maatschappij gerechtigd de wijziging door te voeren.

Binnen dezelfde termijn verleent of weigert de Vlaamse Regering op verzoek van de kabelmaatschappij de in artikel 9, § 2, 5°, bedoelde toestemming".

Amendement nr. 6.

Omdat normalerwijze de bestuursorganen van de kabelmaatschappijen beslissen over de aanleg en exploitatie van de infrastructuur, wordt wellicht bedoeld dat de Vlaamse Regering hiervoor haar goedkeuring dient te verlenen in plaats van dat ze zelf "beslist over ... (die) aanleg en exploitatie".

.../...

Amendement nr. 7.

Gelet op artikel 84 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, waarin de openbare telecommunicatie in exclusieve concessie wordt toegekend aan BELGACOM, is het de Raad van State niet duidelijk waarom in het voorgestelde artikel 7, § 4, de "Regie voor Telegrafie en Telefonie" wordt vervangen door het "Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie" en niet door BELGACOM.

Amendement nr. 9.

1. Luidens het voorgestelde artikel 9, § 2, 4°, mag de kabelmaatschappij radio- en televisie-omroepprogramma's van omroeporganisaties, die gemachtigd zijn door de regering van een andere EEG-Lid-Staat dan België, op haar kabelradio- of kabeltelevisienet doorgeven, voor zover aan een dubbele voorwaarde is voldaan :

- de betrokken omroeporganisatie moet in die Lid-Staat onderworpen zijn aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek in die Lid-Staat richten;
- de betrokken omroepprogramma's moeten conform zijn met het Europese Gemeenschapsrecht.

Blijkens de verantwoording bij deze bepaling wil de Vlaamse Gemeenschap hiermee aansluiten bij het principe

.../...

dat Lid-Staten een wederzijds vertrouwen moeten hebben in het toezicht dat de andere Lid-Staten uitoefenen, evenals bij de bepaling van artikel 2, lid 1, van de Europese televisierichtlijn van 3 oktober 1989 (1).

2. Artikel 2, lid 1, van voornoemde richtlijn luidt als volgt :

"Elke Lid-Staat ziet erop toe dat alle televisie-uitzendingen

- van televisie-omroeporganisaties die onder zijn bevoegdheid vallen of
- van televisie-omroeporganisaties die van een door hem verleende frequentie of capaciteit van een satelliet of een in deze Lid-Staat gelegen verbinding naar een satelliet toe gebruik maken, maar niet onder de bevoegdheid van een van de Lid-Staten vallen,

voldoen aan de wettelijke voorschriften voor uitzendingen die bestemd zijn voor het publiek in die Lid-Staat".

In de preambule van de richtlijn leest men hieromtrent het volgende :

"Overwegende dat de verplichting voor de Lid-Staat van uitzending toe te zien op de naleving van het

(1) Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Staten inzake de uitoefening van televisie-omroep-activiteiten (89/552/EEG).

ationale recht, zoals dit door deze richtlijn is gecoördineerd, voldoende is om, voor wat het Gemeenschapsrecht betreft, het vrije verkeer van uitzendingen te waarborgen, zonder tweede controle op dezelfde gronden in elke Lid-Staat van ontvangst; dat de Lid-Staat van ontvangst bij uitzondering en onder bepaalde voorwaarden de doorgifte van televisie-uitzendingen echter voorlopig mag schorsen;" (1).

Hieruit blijkt dat de conformiteit met het Europese Gemeenschapsrecht dient gecontroleerd te worden door de Lid-Staat van uitzending, zonder een tweede controle in de Lid-Staten van ontvangst.

Derhalve dienen in het voorgestelde artikel 9, § 2, 4°, de woorden "en de betrokken omroepprogramma's conform zijn met het Europees Gemeenschapsrecht" te worden weggelaten.

3. In het voorgestelde artikel 9, § 2, 5°, vervangen men de zinsnede "mits vooraf toestemming wordt verleend door de Vlaamse regering die ter zake voorwaarden kan opleggen, de televisieprogramma's ..." door "onder de door de Vlaamse Regering bepaalde voorwaarden, de televisieprogramma's ...".

(1) De in artikel 2, lid 2, van de richtlijn besloten mogelijkheid voor de Lid-Staten van ontvangst om de doorgifte van televisie-uitzendingen voorlopig te schorsen, wordt geregeld in artikel 17, § 3, van het ontwerp van decreet.

Amendement nr. 15.

1. In de inleidende zin van het voorgestelde artikel 12 verwijze men naar het te wijzigen artikel van het decreet van 28 januari 1987. Men schrijve dus : "In artikel 7 van het decreet ...".

2. In het voorgestelde artikel 7bis van het decreet van 28 januari 1987 ware het beter de definitie van "omroep-programma" in de tekst zelf op te nemen in plaats van naar het ontworpen decreet te verwijzen.

Amendement nr. 16.

Alhoewel volgens de verantwoording bij het amendement "er een consensus groeit" om de in de artikelen 4, lid 1, en 5 van de voornoemde Europese televisierichtlijn gehanteerde termen "informatie, sport" te wijzigen in "nieuws, uitzendingen van sportwedstrijden", kan de Raad van State niet anders dan vaststellen dat de voormelde bepalingen van die richtlijn ongewijzigd zijn gebleven. Aangezien de voorstellen tot wijziging van het ontwerp-decreet niet een strengere, maar een soepelere regeling inhouden, zijn zij in strijd met de richtlijn, en behoort het amendement in zijn geheel te vervallen.

.../...

Amendement nr. 17.

Het voorgestelde artikel 17bis kent de Vlaamse Regering de bevoegdheid toe om aan de televisie-omroeporganisaties "technische voorschriften" op te leggen.

Het is niet duidelijk welke de precieze draagwijdte van deze bepaling is. Volgens de gemachtigde zou het niet gaan om technische normen inzake het uitzenden zelf, maar uitsluitend om normen inzake de kwaliteit van het signaal, zoals de invoering van HDTV (hoge definitie televisie), die alleen aan de "eigen" (door de Vlaamse Gemeenschap erkende) televisie-omroeporganisaties zouden kunnen worden opgelegd. Beide preciseringen dienen in de tekst zelf te worden opgenomen.

Amendement nr. 18.

1. Aangezien het nieuwe hoofdstuk Vter geen autonome bepalingen bevat, verdient het aanbeveling als opschrift "Wijzigingsbepalingen betreffende de Geschillenraad" te gebruiken en de bepalingen ervan tussen de hoofdstukken VI en VII in te voegen.

2. Wat de in artikel 21 van het decreet van 27 maart 1991 aan te brengen wijzigingen betreft, verdient het aanbeveling - naar analogie met de wijze waarop de bepalingen van artikel 9, § 2, van het decreet van 28 januari 1987 zijn gestructureerd - de nieuwe tekst, die in het algemeen

.../...

betrekking heeft op de programma's, als een eerste lid in te voegen in het voornoemde artikel 21, zodat de bestaande tekst die meer in het bijzonder betrekking heeft op de informatie-uitzendingen, de mededelingen, de programma's met een algemeen informatieve inslag en de informatieve programmaonderdelen, het tweede lid van dat artikel vormt.

Ter vervanging van paragraaf 1 wordt de volgende tekst in overweging gegeven :

"In artikel 21 van het decreet van 27 maart 1991 houdende het statuut van de Nederlandse Radio- en Televisie-uitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap, wordt vóór het enige lid het volgende lid ingevoegd :

"In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd. De programmaopbouw geschiedt derwijze dat hij geen aanleiding geeft tot discriminatie tussen de onderscheiden ideologische of filosofische strekkingen".

Amendement nr. 20.

1. Artikel 8, § 1, van het decreet van 28 januari 1987 luidt als volgt :

"De niet-openbare televisievereniging bedoeld in artikel 7, 1°, a), van dit decreet (1) moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn. Haar maatschap-

(1) Dit is de niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap.

pelijk kapitaal bestaat uitsluitend uit aandelen op naam. Op minimum eenenvijftig ten honderd van het maatschappelijk kapitaal moet worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

De verdelers kunnen in deze niet-openbare televisievereniging participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal twintig ten honderd kan bereiken".

2. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen bevond in zijn meervernoemd arrest van 16 december 1992 ook deze bepaling strijdig met de artikelen 52 en 221 van het EEG-Verdrag, op dezelfde wijze als hoger reeds onder 3.1. bij amendement nr. 5 werd aangegeven. De Commissie motiveerde haar ingebrekestelling op dit punt als volgt :

"Wat betreft de inschrijving op het kapitaal van de niet-openbare televisievereniging, verbiedt artikel 52 van het Verdrag beperkingen van de vrijheid van vestiging binnen de Gemeenschap. Volgens artikel 52, tweede alinea, omvat de vrijheid van vestiging mede de oprichting en het beheer van ondernemingen, en met name van vennootschappen welke in overeenstemming met de wetgeving van een Lid-Staat zijn opgericht en welke hun statutaire zetel, hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Gemeenschap hebben (artikel 58 EEG-Verdrag).

De bij artikel 52 opgelegde verplichting tot opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging binnen de Gemeenschap en het bij artikel 53 opgelegde verbod tot invoering van nieuwe beperkingen gelden in beginsel niet slechts voor alle vormen van discriminatie op grond van nationaliteit of woonplaats, maar ook voor alle andere belemmeringen van de vrijheid van vestiging binnen de Gemeenschap.

.../...

Door het vereiste inzake een meerderheidsparticipatie van uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, die hun maatschappelijke zetel in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad moeten hebben, worden uitgevers die hun maatschappelijke zetel elders hebben, ipso facto van deelneming aan de Vlaamse niet-openbare televisievereniging uitgesloten.

Indien een Lid-Staat op welks grondgebied een onderneming is gelegen, aan ondernemingen in andere Lid-Staten verbiedt daarin een meerderheidsparticipatie te verwerven, komt dit erop neer dat hij aan onderdanen van andere Lid-Staten verbiedt zich op zijn grondgebied te vestigen. Volgens artikel 52 moet onder vrijheid van vestiging mede het beheer van ondernemingen in andere Lid-Staten worden verstaan.

Het ontzeggen van het recht op deelneming aan uitgevers die hun maatschappelijke zetel niet in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad hebben, moet derhalve worden aangemerkt als een discriminatie op grond van nationaliteit en/of woonplaats, die, wat de vrijheid van vestiging betreft, door artikel 52 van het Verdrag is verboden. De betrokken bepaling behelst weliswaar ook beperkingen ten aanzien van Belgische uitgevers die hun zetel niet in Brussel of in het Nederlandse taalgebied hebben, maar dit neemt niet weg dat, waar het een fundamentele vrijheid zoals het recht van vestiging betreft, aan uitgevers in andere Lid-Staten die zich in België wensen te vestigen, ter voorkoming van elk discriminerend gevolg te hunnen aanzien de gunstigste behandeling waar ook in België moet worden gewaarborgd.

Dergelijke discriminerende beperkingen van de vrijheid van vestiging binnen de Gemeenschap kunnen slechts gerechtvaardigd zijn, indien aan de voorwaarden van artikel 56, lid 1, van het Verdrag is voldaan.

In casu mag worden aangenomen dat de beperking ertoe strekt de inkomsten uit etherreclame te doen toekomen aan de uitgevers van kranten en weekbladen, die hun zetel in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad hebben, ter compen-

.../...

satie van de vermindering van de reclame in de geschreven pers.

Een dergelijke beperking kan evenwel niet op grond van een der uitzonderingsbepalingen in artikel 56, lid 1, van het Verdrag worden aanvaard, want deze laten niet het directe nastreven van protectionistische doeleinden na, ook al is het indirect beoogde doel (het voortbestaan of de diversiteit van de pers) niet-economisch van aard. De bepalingen betreffende de inschrijving op het kapitaal van de niet-openbare televisievereniging zijn blijkbaar onverenigbaar met artikel 221 van het Verdrag, dat de Lid-Staten de verplichting oplegt nationale behandeling te verlenen wat betreft financiële deelneming door de onderdanen van de andere Lid-Staten in het kapitaal van rechtspersonen".

3. In artikel 20, § 2, van het ontwerp van decreet werd de voorwaarde dat op minimum 51 pct. van het maatschappelijk kapitaal moet worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, volledig opgeheven.

Bij het amendement nr. 20 wordt daarentegen de voorwaarde behouden dat op minimum 51 pct. van het maatschappelijk kapitaal moet worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, en wordt enkel de vestigingsverplichting van deze uitgevers in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad opgeheven.

.../...

4. Aldus blijven een aantal Europeesrechtelijke bezwaren, zoals verwoord door de Commissie, in volle omvang bestaan.

Met name gaat het om een onverenigbaarheid met artikel 221 van het EEG-Verdrag, welke bepaling de Lid-Staten de verplichting oplegt nationale behandeling te verlenen wat betreft financiële deelneming door de onderdanen van de andere Lid-Staten in het kapitaal van rechtspersonen. Bovendien blijft het gaan om een - zij het niet openlijke, maar verkapte - discriminatie, die slechts op schijnbaar neutrale criteria is gebaseerd : de uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen kunnen zonder bijkomende voorwaarden participeren in het maatschappelijk kapitaal, terwijl uitgevers van anderstalige kranten en weekbladen eerst met een Nederlandstalig dag- of weekblad moeten starten vooraleer ze kunnen inschrijven op het voorbehouden gedeelte van 51 pct. van het maatschappelijk kapitaal.

5. Het besluit van het voorgaande is dan ook dat het amendement nr. 20 niet de toets van de overeenstemming met het Europese Gemeenschapsrecht kan doorstaan en dat derhalve dient teruggekeerd te worden naar de oorspronkelijke bepaling vervat in artikel 20, § 2, van het ontwerp van decreet, welke bepaling strekte tot de volledige opheffing van de desbetreffende vereisten.

.../...

Amendement nr. 21.

1. Men gebruike in het voorgestelde artikel 21, § 2, 5°, het juiste opschrift van het decreet van 23 oktober 1991; derhalve schrijve men "niet-openbare regionale televisieverenigingen".

2. In het voorgestelde artikel 21, § 2, 11°, vermeldde men de juiste datum van het decreet, met name 14 juli 1993.

De kamer was samengesteld uit

de Heer	: W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
Mevrouw	: S. VANDERHAEGEN,	staatsraden,
de Heer	: M. VAN DAMME,	
de Heren	: J. GIJSSELS,	assessoren van de
	A. ALLEN,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	: F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. BAERT, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

W. DEROOVER.